

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Sfânta Cruce.

Omul se deosebește de animal prin aceea că are suflet. Sufletul ne face ca în toate lucrurile să mai vedem ceva în, afară de aceea ce se arată numai ochilor. Așa, omul în stele vede nu numai scipirile lor ci și mâna lui Dumnezeu care le-a creat; în vuetul vântului, în tunetul între nori, în valurile mării vedem nu numai puterea acestor elemente ci și a mâinii care le-a pus în mișcare, a înțelepciunii care ni le creiază.

Într'o scrisoare a mamei noastre vedem mai mult decât numai liniile și vorbele scrise; vedem dragostea care stăpânește inima de mamă, vedem toată copilăria noastră petrecută la sinul ei, în brațul ei, sub ochiul ei. . . Și credem că nu există copil, care — fără o remușcare a sufletului — ar putea să nesocotească sau să strivească o scrisoare, sau un lucru, sau un portret al mamei sale. Și mai ales aceasta, dacă mama nu mai trăiește, pentru că orice lucru care ne-a rămas dela mama, ori dela iubiiții nostri morți are lipită de sine aminterea acelei scumpe persoane, este un simbol al ei și al simțimentelor care ne-au legat de ea.

Așa simboale au armatele, în drapelule lor. Drapelul îl înseamnă pentru un soldat și pentru oricare fiu el țării, pe regele, neamul, țara însași; el însemnează toată dragostea și durerea; toată nădejdea și mândria; tot trecutul și viitorul pe care le vede și le visează un soldat, un fiu al unui neam.

Un astfel de simbol sfânt, mai sfânt decât oricare altul; un astfel de drapel mândru l mai mândru decât oricare altul este Sfânta Cruce. În ea tot creștinul vede aceea sufletului lui îi este mai scump: pe Dumnezeu, pe Isus Hristos. În cruce vedem nu numai învățătura, nu numai binefacerile, nu

numai nădejtile în Isus Hristos; dar și toate suferințele Lui, dela leagăn până la cea din urmă a Lui răsuflare: toată suferința, toată mărirea Lui, în cer și pe pământ.

Dar crucea îi înseamnă și pe strămoșii nostri, cari sub paza ei își dorm somnul de veci, și pe frații nostri, și pe iubitorii nostri cari la umbra ei, la picioarele ei varsă rugăciuni către Cel Restignit, pentru noi și fericirea noastră; pe toți creștinii și întreaga Biserică.

Acest simbol care prin puterea amintirilor minunate legate de el, este pentru noi o vecinică aducere aminte de tot ce este mai bun și mai sfânt, care prin puterea legata de ea a amintirii patimilor Domnului ne apără și ne păzește, este drapelul nostru, în lupta cu păcatul.

A-l părăsi acest drapel, înseamnă a dezerta din oastea Domnului; înseamnă a-l părăsi pe Regele Nostru pe Isus Hristos; a trada împărăția noastră, Impărăția Cerului.

Acestui drapel ne închinăm azi, cu Biserica noastră: „Crucci Tale ne închinăm Hristoase, și sfântă învierea Ta o lăudăm și o mărim.“ Acestui drapel îi jurăm credință azi pentru bine și pentru rău, căci vrem să trăim și vrem să murim cu crucea Domnului:

A apărut cea mai estină carte de rugăciuni pentru, prunci școlari sub titlul: „*Inchinăciunile Creștinului*“ Prețul 4 Lei. Se poate comanda la Librăria Asociațiunii Sighet Piața Unirii. 25

Sunt puțini iubitorii crucii lui Isus.

1. Sunt mulți oameni cari iubesc împărăția cea cerească a lui Isus, dar puțini cari poartă crucea lui. Sunt mulți cari doresc mângăierile lui, dar puțini durerile. Găsește Isus mulți soți la masa sa, dar puțini la cumpătul său. Toți doresc să se bucure cu el, puțini să sufere ceva pentru el. Mulți îl urmează pe Isus până la frângerea pâinii, dar puțini până la golirea păharului patimilor. Mulți cinstesc minunile lui, puțini urmează rușinea crucii. Mulți îl iubesc pe Isus, pânăcând nu li se întâmplă lucruri rele. Mulți îl laudă și îl binecuvintează, pânăce primesc dela el mângăieri. Dacă însă Isus nu se arată și puțin îi părăsește, cad ori în văicăreli, ori în desndădejde prea mare.

2. Ceice însă pe Isus îl iubesc pentru Isus și nu pentru cutare mângăiere a sa proprie, îl binecuvintează pe el atât în toate turburările și durerile inimii, cât și în cea mai mare fericire. Și chiar dacă n'ar vrea să le dea lor nici o mângăiere, pe el totdeauna l-ar lauda și totdeauna ar vrea să-i mulțumească.

3. O, cât poate amorul curat al lui Isus, neamestecat cu nici un interes și nici un amor propriu. Nu-i așa, că toți aceea cari numai răsplata caută sunt de a se numi sâmbriași? Nu-i așa, că se dovedesc mai mult iubitori de sine decât de Hristos, cei cari totdeauna la binele și folosul propriu se gândesc? Unde se va găsi un om de acela, care ar vrea să-i slujească lui Dumnezeu, fără de răsplată?

4. Arare ori se găsește câte un om atât de spiritualizat care să se fi desbărat de toate. Pentrucă, cine va găsi oameni într'adevăr săraci cu spiritul și cari s'au lepădat de toată creatura? Peste orice măsură este prețul lui. Dacă omul și-ar da toată ființa sa, încă nimica nu este. Și dacă ar face mare pocăință, încă este prea puțin. Și dacă ar fi învățat toată știința încă este departe. Și dacă ar avea mare virtute, și cucernicie înfocată, totuși încă i-ar lipsi prea mult: adecă una de care are cea mai mare nevoie. Ce anume? Ca părăsind toate să se părăsească pe sine și să se îndepărteze total de sine, și nimica să nu rețină din amorul propriu. Și când o fi făcut tot, despre ce a știut că trebuie să facă, să simtă că nimica n'a făcut.

5. Să nu o socoată de lucru mare aceea că poate să fie socolit mare, ci cu adevăr să se spună serv nefolositor, precum spune adevărul: când veți fi făcut toate, ce vi s'au poruncit vouă, spuneți: suntem servi nefolositori. Atunci va putea să fie într'adevăr sărac și sufletul nealipit de lume; și să spună cu prorocul: pentrucă eu sunt singur și sărac. Pentrucă nimeni decât acesta nu este mai bogat, nimeni mai puternic, nimeni mai liber, care pe sine și toate știe să le părăsească și să se pună alături cu cele mai de jos.

(Din „Urmarea lui Hristos“)

Sf. Mărie mică la Moisei.

Sfântul lăcaș de rugă Mănăstirea Moiseiului dela întemeiere a fost un loc de pelerinaj pios. De când însă Preasfințitul Iuliu al Clujului și Gherlei a pus în programul său de muncă și cercetarea acestei Mănăstiri pentru de a lua contact cu miile de evlășioși cu scopul de a le binevesti învățătura lui Hristos, pelerinajele credincioșilor au luat un avânt atât de îmbucurător, încât sărbătoarele Maicei Domnul au ajuns a fi praznice de primenire și înălțare sufletească a miilor de credincioși nu numai din Maramureș ci și din mari depărtări fără deosebire de neam și limbă.

Ziua de sf. Marie mică încă a fost un atare praznic. Timpul ploios și nefavoritor părea a pune pedeci în calea celor ce și-au luat în gând cercetarea sfintei Mănăstiri. Credința tare însă nu cunoaște pedeci. Ploaia torențială turna din greu, dar cei 7—8 mii creștini cu capul descoperit au alergat la locul sfânt pentru a-și curăți sufletele și a se nutri cu cea mai sfântă Taină.

Preasfinția Sa încă de Sâmbata seara sosește la Vișeu de sus, de unde în ziua următoare pleacă la Vișeu de jos, pentru de a-și cerceta credincioșii din aceasta parohie, cărora le servește sf. Liturgie și le vestește învățătura mântuitoare. Biserica, în mărimea unei catedrale este arhiplină. Ascultătorii primesc cuvântul arhireiesc cu multă evlavie și mângăiere. Mulți dintre cei ce au pornit pe calea rătăcirii se reintorc la adevăr cu inimă liniștită.

De cătră seară Arhipastorul ajunge la Mănăstirea Moiseiului și fără a se recrea întră în Biserică la slujba cinstitului Paraclis.

Demineața celebrează sf. Liturgie cu asistența alor 20 preoți, hirotonește pe diaconii Cornel Papiu și Ștefan Ilieș întru preoți, ține cătră popor o cuvântare, care mișcă sufletele și stoarce lacrimi. Impărtășirea cu sf. Cuminecătură a celor spovediți durează mai mult ca o oră.

După Liturgie bunul Arhipăstor primește mai multe delegațiuni și corporațiuni și numărați particulari. Pe nime nu lasă fără mângăiere și în curăjare. Mulțimea intristată, că Mare și iubitul Arhireu cu asta ocaziune o părăsește, dar primește liniștirea, ca pe Maramureșenii credincioși, pe cari îi are atât de iubiți o să-i mai cerceteze și pe viitor. Întru mulți ani Părinte sfinte!

Folosește-ți bine timpul!

Cine are timp, viață are, — spune un proverb latinesc. Și dacă ne gândim mai adânc la însemnătatea acestui proverb, vedem, că nu există încă unul, care să conțină așa de mult adevăr. Dela timp sperăm toate. „Nădăduim, ori cât de nefericiți suntem azi, că mâine vom fi foarte fericiți și dacă azi e deasupra noastră cerul înorat, vremea ne va aduce surâsul razelor solare. Dar, ca să putem aștepta ceva mai bun dela viitor, trebuie ca prezentul să-l folosim bine.

Când îl vom folosi bine timpul nostru? Atunci, când în toate momentele ținem seamă de sufletul nostru. Și când ținem seamă de sufletul nostru? Atunci, când în tot timpul ne facem datoriile. Timp folosit bine, deci acela va fi, în care noi ne-am împlinit datoriile.

Dacă timpul e așa de valoros și dat pentru împlinirea datoriilor noastre, trebuie, ca noi să-l prețuim îndestul și să nu-l pierdem de geaba. Își pierde timpul de geaba aceia, cari își petrec zilele în flecăreală goală. Nu e mai urât nimic, decât omul, a cărui gură se mișcă și atunci, când n'are nimic de zis. Acest om, care vorbește, numai ca să vorbească, înșiră cuvintele fără nici un rost. Nu-și aduce aminte, că noi în timpul liber suntem datori să ne recreăm sufletul și trupul nostru și nicidecum să flecărăm. Cu o rugăciune, cu o carte bună ne putem înprospeta spiritul nostru, precum cu o plimbare în aer liber, sau printr'un somn liniștit se recrează corpul nostru. Viața e așa de

scurtă, așa de puțin timp rămâne pentru îngrijirea sufletului și a corpului nostru, că e păcat, să o folosim spre flecăreli goale. Nici nu amintesc, că cine vorbește prea mult, n'are ce vorbi și recurge la minciuni și la calomnii, ce e apoi și mai mare păcat.

Am văzut un covor mare și foarte frumos, despre care mi s'a zis, că o doamnă, în vremea aceea lea făcut, când cei din jurul ei au vorbit nimicuri și ea n'a vrut să ia parte la flecărelele lor. Ce frumoase covoare cerești ne putem și noi țese în asemenea minute! Să nu uităm, că cugetelor sfinte le place tăcerea!

Dacă noi în totdeauna ne cugetăm la scopul nostru suprem (cel mai de sus) la salvarea sufletului nostru, atunci noi vom ști ce trebuie să facem, atunci porunca Sfintei Scripturi. „Roagă-te și lucrează” va fi pururea înaintea noastră și atunci nu vom avea timp pentru flecăreli.

Dr. Irena Berinde

„Terezia Neuman” cea stigmatizată.

de Patrițiu Birlea

Ce spun martorii de altă religie cu privire la starea Tereziei Neuman? Dr. Weissl medic evreu în „Vossische Zeitung” scrie: „Pentru aceea am venit aici ca să văd și să mă conving, Nici odată n'ași fi crezut dacă nu vedeam minunea aceasta că se văd semnele cuielor pe mâini și picioarele Tereziei asemănătoare ranelor cuielor lui Hristos. „Văd fata simplă de țăran de religie catolică, văd pe mâinile și picioarele ei întinse, semne roșietice asemănătoare ranelor lui Hristos.” Dr. Reisman medic luteran scrie: „Văd cum ard rănila pe mâinile ei, fața-i are espresia nesfârșitei dureri, îi curgeau lacrimi cu sânge. Am văzut și locul cununei de spini. . . .”

Acesta doi medici de altă religie pe lângă alții mii de martori catolici mărturisesc cât de tare e legea catolică că în anii după război când așa a slăbit credința Dumnezeu cum o preamărește prin minunea aceasta din anul 1926, când la o fată catolică de țăran din Konersreuth (Germania) se văd semnele (stigmatizația) cuielor ranelor lui Hristos pe mâini și picioare și la coaste.

Parcă auzim glasul — tunător peste tot
rotogolul pământului — a lui Hristos „*lată
eu cu voi sunt până la sfârșitul veacurilor.*”

Limba aramaică.

Terezia în viziunile ei are momente inexplicabile. Vede tragedia Calvarului, aude cum vorbesc Apostolii Isus, Pilat, farizeii... A fost la Terezia profesorul vestit, știutor în limbile din orient, Wutz. A ascultat plin cu spaimă, că fata de țăran vorbea în extaz în limba aramaică, — iudeo — galileană. Când Apostolii strigă către Iuda, Terezia încă pronunță înaintea profesorului cuvintele „Galappa, Galappa,” ceace înseamnă *trădător*, Cele 7 cuvinte ale lui Hristos era în limba aramaică pronunțate. Într'alta viziune în Iunie 1928 acuma sunt 2 ani, aude poporul din Ierusalim când îl întâmpină pe Isus strigând, Terezia pronunță cuvintele „Schalem, Schalem, malche” ceace în limba evreiască după Wutz înseamnă „*Fii salutată rege.*” În loc de Eli, Eli dânsa aude Eloi, Eloi.

BIBLIOGRAFIE. Am primit la redacție: *Ploaia de Trandafiri.* Cateva minuni și interveniri ale sfintei Tereza a Pruncului Isus. Cu o mulțime de ilustrațiuni. A apărut în Iași (Institutul „Presa buna” Str. Ștefan cel mare 56.) Conține lucruri adevărate și înalțătoare de suflet. O recomandăm cu căldură.

Rugăciunea Domnului. Tălc de I. Agărbicean. Biblioteca populară A. G. R. U. No. 1. Prețul 20 Lei. Se găsește la Episcopia unită din Oradea. Salutăm cu bucurie prima rândunică a Asociațiunii generale a Românilor unit. Este vrednică a fi răspândită în toate straturile credincioșilor și tineri de carte. Vor găsi în ea multă mângăere și mare folos sufletesc.

Un cântec duios.

Al nostru Episcop sfințit,
Iuliu cel preamult iubit,
Din suflet s'a clătinaț
Când de veste i-s'a dat,
Că'n Maramureșul frumos,
În Vișeu cel de jos,
Lupi răpitori au intrat
Poporul l'au Turburat.
Un sfat bun a dat la toți
La popor și la preoți,
Că 'n ziua premergătoare,
Înainte de serbare,
De serbarea Nașterii
A Preasfintei Mariei,
Să ne stringem toți fumos
În Vișeu cel de jos,
Să venim să ne 'nehinăm
Lui Christos să ne rugăm;
Lupii din popor să peară
Cei răpiți să vină iară,
Și poporul credincios
Să laude pe Christos. —
— Căci a noastre inimi toate
Plâng și să rănesc de moarte
Pentru Vișeu cel de jos
Poporul cel credincios,
Cari sute și mii de ani
Au fost în credință tari,
Ș'acum să lasă conduși,
De acei ce oameni nu's.
Foc și fum, piatră pucioasă
Pice pe acelor oase,
Cari vreau să-o părăsească
Religia strămoșească.

Ioan Petreus
contor în Șieu.

Calendar săptămânal.

21—27 Septembrie 1930.

21. Duminică I. după Înălțarea sf. Cruci. (Ev. Luca 5, 1) Ap. Codrat.
22. Luni. M. Foca.
23. Marți. Zem. S. Ioan Bot.
24. Mercuri. M. Tecla.
25. Joi. C. Eufrosina † 470.
26. Vineri. Ad. S. Ap. Ioan.
27. Sâmbătă. M. Calistrat † 305.